

Loven efter 10 Mars Forløb, i hvilket Tidsrum efter almindelig Regel omtrent $\frac{1}{3}$ af Raldene kunne tænkes at blive vakante, skulde underkastes en Revision.

J. A. Hansen: Den ærede Minister har nu nylig igjen viist, at han har ganske forunderlige Meninger om Befolkningen ude i Landet. Han tror endnu stadig, at Befolkningen ikke kender noget Egentligt til det virkelige Indhold af disse Sager, men at den gaar efter, hvad den maatte høre af En og Anden, som kommer og fortæller den Fabler og Høverhistorier om, hvad Sagerne indeholde; han forestiller sig navnlig, at man ude i Landet fortæller Folk, at naar de ville gaa videre med denne Sag, saa slippe de for Liende. Det er nu det Merkelige at høre fra den Side, hvor ubekendt man er med Folkets Mening og Folkets Stemning, naar man tror, at man kan bilde Folk noget Saadant ind. Vi have jo hørt høitstillede geistlige Embedsmænd fortælle, at de menige Folk ikke kunne dømme om, hvad de høre paa Folkemøder og paa Thinge, og det synes, at den ærede Minister er bleven smittet af denne Mening og tror, at Befolkningen, og navnlig Bølgene, er saadanne Folk, som man kan bilde slige Ting ind, og at man derved kan faae dem til at gaa med til Ting, som de ikke vilde gaa med til, naar man forestillede dem Sagen rigtig. Det er interessant at lægge Mærke til, hvorledes Regjeringen stadig vedbliver at komme med denne ringeagtende Tro paa Befolkningens Oplysning og Lærtsomhed og fortæller, at man kan føre den omkring ved at bilde den slige Ting ind. Det er aabenbart ogsaa dette, der bidrager en hel Del til, at den ærede Kirkeminister ikke kan forstaa, hvorledes Stillingen virkelig er. Ved det Foredrag, vi nu hørte, har han viist, at han endnu staar ganske paa samme Standpunkt baade med Hensyn til det ene og det andet af de Spørgsmaal, som her foreligger, som han tidligere har staaet paa, og at han ikke har kunnet komme til at se, at han dog i flere Retninger, som der her netop ved denne Lov er Spørgsmaal om, er paa Bidspor. Jeg neblægger paa vore Bølgers Vegne i Almindeligheden bestemt Protest imod, at den ærede Minister tiltror dem at være saadanne uvidende og ubygtige Folk, at de kunne vindes derved, at man kommer og fortæller dem slige Fabler; det er ikke begrundet, det er urigtigt, og det maa tilbagevises. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Maa jeg bede om Ordet!) Den ærede Minister begyndte at forvare sig imod Noget, som han mente, at jeg skulde have sagt i mit første Foredrag. Med Hensyn til sine Uttringer i det forrige Møde om, at han nu stod langt mere fast paa sin Mening mod vort Forslag om Præstefalsheden end tidligere, mente han, at jeg skulde have sagt, at Marsagen dertil var den, at

de nye Bølg være foresaldne; men det vil vi se sig, at dette har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at den ærede Minister lige overfor denne Kjendsgjerning — ikke paa Grund af den, det har jeg ikke sagt, men lige overfor den — havde erklæret, at hans Stilling i modsat Retning nu var stærkere og fastere end før. Det var dette, jeg sagde, og det skulde ikke undre mig, om Ministeren ogsaa sagde, at lige overfor Bølgens Udsald var han ogsaa bleven mere fast og sikker i sin modsatte Mening. Vi sit i sidste Møde at høre den ærede Ministers Dom om Bølgene og om den Folkstemning, som giver sig tilkende ved Bølgene, og jeg er glad over, at denne Udtalelse kom frem fra den ærede Minister; det vil ogsaa være interessant for Bølgene at blive bekendt med, hvorledes den ærede Minister betragter de Kjendsgjæringer, der her foreligger. Den ærede Minister kom ogsaa siden til at give os en historisk Udvikling af denne Sags Gang, og i flere af de Hovedtræk, som han fremsatte, ja, jeg kan sige, med Hensyn til Hovedtrækkene i det Hele taget, kan jo Ingen sige Andet, end at det er rigtig gjengivet; men der er Forskjelligt at bemærke derved, som virkelig giver denne Fremstilling et noget andet Udseende og et andet Syn, end man kommer til ved udelukkende at holde sig til, hvad den ærede Minister sagde. Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at han havde tiltraadt Ministeriet kort efter Kirkekommissionens Slutning, og jeg har jo oftere haft Leilighed til at fremsætte min Beklagelse af, at den ærede Minister ikke var Minister, før Kirkekommissionen kom, thi i saa Tilfælde antager jeg, at han vilde have forskaaet os for denne Kommission, og at han da vilde have staaet meget mere frit og paa sine egne Ben, end han har staaet efter at have været Formand i Kirkekommissionen, sluttet sig til dens Flertal og nu som Minister haft den Opgave at gennemføre, hvad Kirkekommissionens Flertal havde indfattet. Jeg kan ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at naar den ærede Minister taler om Kirkekommissionens store Flertal, maa han erindre, at Kirkekommissionen var sammensat af Regjeringen, og at Regjeringen sammensætter en Kommission saaledes, at dens egne Meninger bliver stærkest repræsenterede i Kommissionen, det bebrejder jeg ikke nogen Regjering; men paa den anden Side bliver saa Følgen, at man ikke er berettiget til saaledes at holde sig til en Kommissions Majoritet, som den ærede Minister gjør, navnlig ikke, naar det er en Majoritet, hvortil han selv har hørt, og en Majoritet i en Kommission, som er sammensat saaledes, at Enhver, inden den havde holdt et eneste Møde, kunde sige, at denne Kommissions Flertal vilde komme til de og de, den almindelige Mening modsatte Resultater. Dette kunde man sige forud, og derfor kan jeg ikke til-